

180-1115 30
1917-13

1199
10

את התורה האמתית. את ההתקשרות —
הראשונה של בני-אדם אל עגלתו
בהימנחותיו.

וההרהרתי:

— רבוננו של עולם מנין אותה
האיבה הגדולה הזאת אל הבהמה. מצד
בחוריי-ישראל אלה, שרובם גדלו ב. ארבע
אמות של הספר? אין זאת כי אם
סיד-היצירה והגדול, אצל עליהם מריחו
וטוה חוטי-ההתקשרות אמתית וחבה בין
האדם והבהמה...

"בית-העם"

ביון, כידוע, היו מקדימים את בנין
האקרופוליס לבנין העיר. הצורך בבית-עם
בנהלל היה מורגש מאד, אולם עד עכ-
שיו גרם המצב שיו מסתפקים ב. במקום
בית-עם בבנין ישן שהיה משמש לפנים
רפת לפרות.

וכשעמד החבר אורי על גל
האבנים והחצץ בתוך הקהל הרב אשר
מסביבו והודיע חגיגתו: אין באפשרותנו
להניח היום את אבן-הסנה של ביתנו.
בית-העם, מפאת אי-הכנה התכנית... אולם
עד דגל הזה שנית-העם 'בנה' —
הרנשנו כולנו, כי בית-העם מוכרח להבנות
ובנה יבנה בעגלא ובזמן קריב...

"הגברדיה הזקנה"

דברי החבר אורי יוצאים מן הלב,
יורדים כפמישים כנדים על גבי סלעים,
הולמים ופוחטם אנליד-מעם...

חברים חביבים, — בהרבה

פכם זרקה שיבה במשך שש השנים
הללו... בעבודה הקשה, יום ולילה, אולם
הכל כדאי, כדאי... כי בלי זה אין מעם
לחיים... וגם עתה לא עת עור שנת
איש חתה נפשו ואיש חתה האנתו...
שעה קשה לארץ... שעת-משבר. עוד
הדרך רב, עוד רבה המלחמה...

הגברדיה הזקנה לא הניחה ערין
את כלי זינה וככחה או כן כמה עתה...

נ. ד. קרפיכנר

**חבר! הרכשת לך כבר
מניה של בנה הפועלים**

"שמחת-בראשית"

במעם הראשונה חשתי כאן את
הרג בהאי היריעה, הוכור לי בליכך
מימי-הילדות, כד הוינא פליא, מהימים
הראשונים הטובים בעירה, עם כל ההת-
דגשות המוקדמת ועם המעם המיוחד,
מעם יום טוב, שבו גיפא.

הגינת-ילדים סתם, בחנוכה או
במיו בשבט, הוא, כמיון, דבר טוב,
משמח ומזנה את הקטנים, אבל לא הרי
זה כהרי ה' אלול, זהו חג מיוחד במינו,
שאין לו השואה ודמיון בהוי הרגל,
ההתרגשות וההתרשמות הן מסוג אחר
לגמרי.

בחגיגה זו יש הרבה מהיסוד
הראשוני, הטבעי, שמחת-בראשית, הרוח-
היצירה של התהוות ה'יש מהאין,
בבחינת: והארץ היתה תהו ובהו —
ויהי אור...

"עגלות-משולשות"

תערוכה עגלות-נהלל, שסדרה תחנת-
הנמיון של ההנהלה הציונית באותו יום,
הוסיפה נוסף של תפארת וחום של חן
לחגיגת ה' אלול, עונג רב היה לראות
את העגלות הנאות והכריזות, רובן
בנות-גזע ויוחסין, מגדוליהם של אנשי-
נהלל, עומדות כל אחת ומספרה, כל
אחת עם המגלא שלה, ועל יד אחרות
מהן עומדים בעליהן, מלמדים אותן בחבה,
כאומרים: ראו נא גרולים נאים אלה
שגידלנו! —

וכשהופיע חר השופטים לרון
בדבר, מי מי מהעגלות ראויה לפרס, —
היה הקהל רב, באו הרבה מבני המש-
פחות וחכו בהתרגשות רבה לפסק הדין,
שבו תלוי כבוד העגלה ובעליה.

וכשראיחי את הבעה השמחה הרבה
והצחוק הרחב והגלוי במניו של ה"גברך
השתקן והצנוע והעובד החרוץ, — זה
שנחבא תמיד אל הכלים ושכמעט אין
קולו נשמע כרבים ואף צל של בת-צחוק
אינו נראה במנו המרוכזים, — נקבלו את
סתק, הפרס הראשוני והדביק אותה
בוהדות על-יד עגלתו הנאה — הבינותי